Lucian IONICĂ
DEMERSUL DE LA ORA PRÎNZULUI
SAU TERTIUM NON DATUR ?

Cu puţin timp înainte de pauza de masă un cetăţean necunoscut îşi făcu apariţia în birou. Asta nu i plăcu deloc funcţionarului ; dar nemulţumirea lui nu se opri aici : pe parcursul a câtorva secunde se strînseră şi alte motive. ce i justificau îndeajuns iritarea. Mai întîi faptul că bătuse la uşă excesiv de politicos, la început încet apoi mai tare, aşteptând neapărat un răspuns : trebuise să strige de două ori ca să se facă auzit pe coridor. Apoi faptul că deschisese doar atît cît să poată cerceta cu privirea vicleană şi iscoditoare interiorul încăperii. (Bineînţeles, impresia de moment a funcţionarului era exagerată şi tendenţioasă. Vizitatorul dorise să vadă doar dacă nu se ţinea vreo şedinţă, situaţie în care prezenţa sa ar fi fost inoportună. Şi, cum nu se ţinea, s a bucurat că nu făcuse drumul degeaba şi nu se învoise inutil de la uzină).

Prin uşa întredeschisă îşi strecură doar capul, restul corpului rămînînd pe coridor, de ai fi zis, privindu l din spate, că era decapitat, întrebă : „Se poate ?" Primind aprobarea, intră era o namilă de om. Parchetul scîrţii sub greutatea lui mai amarnic decît de obicei, întâmplarea făcu să se stârnească în acel moment, cu totul pe neaşteptate, un curent puternic de aer care smulse clanţa din mîna bărbatului şi uşa se trânti cu un zgomot asurzitor. Geamurile zăngăniră şi ele. Perdeaua, ce pentru o secundă se umflase, încercînd astfel să părăsească încăperea pe fereastra deschisă, reveni lin în poziţia iniţială, asemeni mâinilor unui dirijor, la sfârşitul piesei, în timp ce ultimele acorduri ale orchestrei mai plutesc în sala de concerte deasupra ascultătorilor, iar ropotul de aplauze nu s a dezlănţuit încă. (Această comparaţie nu aparţine vreunuia dintre cei doi, singurii actori ai scenei, ci, mult rnai tîrziu, ea s a născut în mintea unuia dintre nepoţii cetăţeanului, odată cînd, lenevind după ultimul examen al sesiunii, îl prinsese miezul zilei în pat, ascultînd muzică şi ronţăind arahide sărate. Atunci îşi amintise, prin cine ştie ce ascunsă zvîcnire a minţii, de această întîmplare, adeseori povestită, cu un farmec inegalabil, de bunicul său ce refuzase de fiecare dată să i dezvăluie tainica semnificaţie : poate o uitase cîndva, cine ştie cînd, şi acum, povestind, încerca de fapt să şi o reamintească).

„Poftiţi", spuse rece funcţionarul, fără să mai aştepte salutul celuilalt. Cuvîntul fusese rostit rapid şi elegant după cum zicea bunicul şi va putea fi comparat, de către acelaşi nepot, cu o dificilă figură de floretă sau spadă, cînd lama armei face să vibreze aerul într un fel aparte, aşa cum se mai poate vedea doar în unele filme franco italo spaniole.

Funcţionarul se aplecă înainte pînă atinse cu pieptul marginea lustruită a mesei şi aşteptă uşor impacientat. În statele de serviciu ale instituţiei figura ca „tehnician principal", încadrat la ultima treaptă de retribuţie ; prin urmare nu mai avea nici o şansă de a urca ierarhic. Cei cîţiva ani pînă la pensie, nu mulţi, şi i va petrece aici, departe de viaţa agitată pe care o cunoscuse odată ; nu avusese de ales. În acest post călduţ ajunsese nu de „jos", aşa cum s ar putea crede la prima vedere, ci de „sus", dar asta este o altă poveste plină şi ea de învăţăminte utile pentru viaţă. Acum, în el se dădea o adevărată luptă între dorinţa firească de a nu fi deranjat în timpul pauzei de masă ce se apropia şi plăcerea nespusă de a şti că apela cineva la el. Lăsase să se înţeleagă, apoi şi dovedise în cîteva ocazii, că poate rezolva cele mai felurite probleme graţie vechilor relaţii. Pe această cale rămînea în centrul atenţiei chiar dacă funcţia nu mai era cea de altădată. Nu fără importanţă în desfăşurarea întrevederii se dovedi a fi absenţa colegilor de birou, plecaţi în control pe teren. Un meci lipsit de spectatori este ca un ou fără gălbenuş, în consecinţă, funcţionarul se decise să pună capăt întîlnirii cît mai repede cu putinţă. Strategia şi tactica necesare unor asemenea împrejurări fuseseră stabilite mai de mult şi verificate de nenumărate ori ; conţineau cîteva elemente de mare rafinament. Astfel, toate scaunele pe care intrusul s ar fi putut aşeza, chiar şi nepoftit, dispărură imediat, în mod discret, fără să se observe. Ţinut în picioare prin forţa împrejurărilor, va fi obligat să plece mai repede chiar dacă ar avea chef de vorbă.

„Bună ziua”, spuse în sfîrşit cetăţeanul oprit în mijlocul încăperii ; acum părea mai tînăr şi mai puţin voinic decît în prima clipă. „Am un mare necaz şi am îndrăznit să vin la dumneavoastră pentru a vă ruga foarte frumos să mă ajutaţi. Să nu vi se pară greu, cu puţină bunăvoinţă cred că s ar putea rezolva. La urmă veţi fi şi dumneavoastră mulţumit”.

„Vă ascult”, rosti funcţionarul neştiind cum ar fi rnai bine să procedeze, ce să şi înăbuşe, indignarea sau interesul pentru aluzia făcută ?

„Mai întîi trebuie să vă spun că eu nu s la fel ca toţi ceilalţi oameni”, începu vizitatorul. „Să nu credeţi cumva că s... dus de acasă, continuă el ghicind bănuiala care îl încerca pe funcţionar. Vă dau cuvîntul meu ! N am certificat medical în acest sens, dar cine are ? Este mai puţin riscant să declari un om sănătos drept nebun, decît să se întîmple invers. Degeaba mă cercetaţi, nu veţi vedea nimic ! (Aici, funcţionarul tresări surprins asupra faptului). Ceea ce am eu deosebit nu se află la suprafaţă, ci în interior : am un alt bioritm ! Toţi oameni trăiesc în cicluri de 24 de ore, corespunzătoare mişcării de rotaţie a pămîntului. În cazul meu acest ciclu este pur şi simplu mai mare, avînd o durată de 42 de ore, 32 de minute şi cîteva secunde. De aici mi s au tras nenumărate necazuri şi neplăceri. Cîtă bătaie n am luat pentru că nu voiam să dorm sau să mănînc odată cu toată lumea ! Fără îndoială că am fost un copil rău, dar n aveam nici o vină. Cînd ai mei au văzut că nici cu bătaia şi nici cu vorba n o scot la capăt cu mine, m au lăsat în voia mea ; apoi, cu timpul, s au obişnuit cu „zilele” şi „nopţile” mele lungi, cu „dimineţile” mele care, nu de puţine ori, începeau noaptea... Cunoscuţii mă ironizează însă şi acum, îşi închipuie că fac doar pe nebunul, nu le vine să creadă că am un alt „orar”. Dar, de la o vreme, a început să nu mă mai intereseze părerea lor. N au decît să creadă ce vor. Puţin îmi pasă. Necazul e altul. N am reuşit nicăieri să găsesc un serviciu unde să am un program de lucru potrivit cu bioritmul meu aparte. Cei la care am apelat şi în cîte locuri n am fost ! au dat din umeri spunînd că nu pot să mă ajute, deşi au toată bunăvoinţa. Cred că mai degrabă nu voiau să se încurce cu mine. Zilele trecute cineva mi a spus că la dumneavoastră s ar putea să existe vreo posibilitate... Să ştiţi că nu sînt pretenţios, accept orice post numai să...”

„De ce nu mergeţi la un doctor, să vă trataţi ? îl întrerupse funcţionarul, în timp ce omul din faţa lui se muta de pe un picior pe altul. Medicina modernă săvîrşeşte adevărate minuni şi nu ar fi exclus să vă poată ajuta şi pe dumneavoastră”.

„Am fost internat de mai multe ori, dar de fiecare dată, după ce îmi făceau numeroase analize, îmi spuneau că sînt sănătos şi orice încercare de schimbare a bioritmului pe cale violentă ar avea consecinţe negative, deci nu ar fi prudent să se întreprindă ceva. Adevărul e că n au mai avut niciodată un asemenea caz. Eu eram doar o curiozitate, asemeni celor ce se nasc cu inima în partea dreaptă şi nu în stingă, aşa ca toată lumea : se uită la ei, îi examinează cu tot felul de aparate şi atît, ce altceva să Ic facă ? Bacă aţi şti cit de greu este pentru mine să am numai zile de 24 de ore ! Sînt frînt de oboseală, doar în concediu ajung să dorm cum ar trebui. Şi acum mi e un somn teribil...”

Cetăţeanul căscă prelung, pînă îi dădură lacrimile. Cu ochii pe jumătate închişi spuse încet, ca pentru sine : „Nu vă supăraţi dacă am să aţipesc puţin, doar un moment...” Rămase în picioare, fără să se sprijine de nimic. Doar capul i se lăsă încet în faţă, iar apoi alunecă uşor într o parte,

Aşa ceva chiar că nu i se mai întîmplase funcţionarului. Auzise povestindu se că în război unii soldaţi, epuizaţi, ajungeau să doarmă în timpul marşurilor. Oricum, era război şi, pînă la o limită, putea fi de înţeles, dar acum era altceva, era pace şi se aflau într o instituţie. Trebuia să acţioneze, nu putea lăsa lucrurile aşa. cine ştie ce se mai putea întîmpla. Dacă intra cineva în acel moment, ce şi ar fi închipuit ? ! Cine ştie ce dandana mai ieşea de aici !

„Alo. tovarăşu', se poate ? ! Aici sîntem într o instituţie publică...” Repetă apelul său pe un ton mai ridicat, dar fără nici un rezultat, în cele din urmă fu nevoit să se ridice de la masă şi cu

o oarecare teamă să l scuture uşor de braţ. „Treziţi vă, nu se poate în felul acesta... vă rog să vă daţi seama...”

Străinul se trezi şi îşi pierdu echilibrul, era cît pe ce să cadă şi în ultimul moment se propti cu mîna de birou. Privi nedumerit în jur, îşi aminti unde se afla şi, înţele gînd ce se întîmplase, se fîstîci. Deabia reuşi să vorbească.

„Vă rog foarte mult să mă scuzaţi, îmi pare rău. Cîte odată sînt răzbit de oboseală şi nu pot să mă mai opun. Să ştiţi că nu a fost cu vreo intenţie, mii de scuze…”

Mai liniştit, funcţionarul se întoarse ia locul său, felicitîndu se că l lăsase de la început în picioare, ce s ar fi întîmplat dacă mai stătea şi pe scaun, ar fi dormit mult şi bine, cine l ar mai fi trezit ! Îmbunat, continuă să l descoasă.

„Aţi încercat vreun tratament prin acupunctură ?”

„Aş fi încercat, dar n am găsit nici un medic dispus să se încumete la o asemenea experienţă...”

„Poate prin yoga...”

„Cineva mi a spus că numai prin voinţă aş putea scapă de povestea asta. L am ascultat şi m am înscris la un curs de yoga, un curs intensiv, cîteva luni într o iarnă, dar degeaba ; este o cale mult prea dificilă. Am aflat după aceea că pentru un asemenea rezultat se cere o adîncă iniţiere, cu mulţi ani de practică sub îndrumarea maeştrilor. Nu merită să mai insist, e mai mare daraua decît ocaua, după cum se spune”.

„Necazul dumneavoastră m a impresionat profund. Din păcate, în ciuda dorinţei mele sincere de a vă ajuta, momentan nu pot întreprinde nimic. Nu există nici o posibilitate de a vă angaja în condiţiile de care aveţi nevoie. Lăsaţi rni în schimb adresa şi, dacă se va ivi ceva, vă rog să aveţi toată încrederea, vă voi anunţa îndată. Am să vorbesc şi cu directorul nostru despre situaţia dumneavoastră. In altă ordine ele idei, spuneţi mi vă rog, doctorii nu au aflat din ce vi se trage, cum să zic, boala asta ?

„Unul dintre ei spunea că s ar putea să existe vreo legătură cu altă planetă care să aibă durata de rotaţie mai mare decît cea a Părnîntului, adică egală cu durata ciclurilor bioritmului meu”.

„Se ştie care este această planetă ?”

„Nu”.

„Îmi pare râu, dacă se găsea, cred c ar fi fost o şansă în plus pentru dumneavoastră, nu ? Dacă mi permiteţi, aş vrea să vă ofer acum o sugestie”.

„Vă rog”.

„De ce nu daţi un anunţ la ziar ? Nu se poate să nu găsiţi pînă la urmă ceva. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele !”

Cei doi îşi strînseră mîinile convenţional, apoi vizitatorul plecă. Nepotul revăzu momentul cînd, odată, după ce bunicul îi povestise şi alte cîteva scene asemănătoare, îi replicase exasperat : „Nu înţeleg de ce te purtai atît de umil în faţa acelor funcţionari ipocriţi !” „Ce puteam face, eu aveam nevoie de ei, nu ei de mine”. „Şi ce ai realizat cu asta ?” îl întrebase victorios, dar nu primi drept răspuns decît un „Mde...”

Bărbatul îşi încercă norocul şi la alte două întreprinderi în ziua aceea. Se alese doar cu promisiuni. Un binevoitor îi sugerase chiar să se pensioneze el nici nu voia să audă de aşa ceva, doar avea familie şi se simţea încă tînăr. Nu se putea da bătut, va mai căuta.

Se întoarse acasă unde îl aştepta nerăbdătoare fiica sa. „Mergem ? Nu i aşa că mergem ?” întrebă ea de cum îl văzu. Îi promisese că în după amiaza aceea vor face împreună o plimbare pînă la parcul de distracţii. „Mergem, sigur că mergem”. Nepotul se .străduia să şi amintească de la cine ştie cum a fost acolo, îi povestise mama sau bunicul ? Mai degrabă şi unul şi altul, dar ce importanţă avea ? întinse rnîna şi luă o alună. O strînse puţin între degete şi ea se desfăcu deîndată.

Ziua senină şi calmă adusese în parcul de distracţii multă lume ; celor din roata mare le apărea multicoloră şi gălăgioasă atmosferă de carnaval, subliniată de muzica stridentă pe care o răspîndeau nenumăratele difuzoare.

Trecuţi de poarta bătrânului gard din fier forjat, părinţii deveneau asemeni copiilor, lăsîndu se furaţi de fericirea lor nemărginită. Nici tatăl fetei nu făcu excepţie. Rătăciră curînd aleile, nemaiştiind pe unde fuseseră şi pe unde nu. Se plimbau prin furnicarul de oameni lăsîndu se călăuziţi doar de ce le atrăgea mai mult atenţia... Mai greu le a fost cu bietul cîine, trebuiau să l ia mereu în braţe pentru a nu fi călcat în picioare.

La „tunelul groazei" nu i a plăcut, s a speriat de vrăjitoarele, zmeii şi piticii fioroşi care apăreau din întuneric. Se lipise strîns de tatăl ei şi închisese ochii de teamă. Ştia că nu i se va întîmpla nimic, dar dorea să se termine mai repede şi să iasă din nou printre oameni, la lumină. (Deci, mama îi povestise ; parcă şi bunicul îi spusese ceva, dar ce anume, uite că nu şi amintea), „în schimb, la oglinzi mi a plăcut foarte mult, m am văzut «cînd foarte mare, cînd foarte mică, o dată eram grasă, o dată eram slabă! Dar cel mai mult şi mai mult mi a plăcut la trenuleţul zburător ! Parcă l văd şi acum, cu şinele lui ce se împleteau sus de tot, deasupra noastră. La coborîre trenuleţul prindea o viteză ameţitoare, de parcă am fi căzut în gol, ca şi atunci cînd sari dintr un pom sau de pe un gard, numai 'Că dura mai mult. Mă prinsesem strîns cu mîinile de bara de metal şi priveam fascinată la mulţimea de oameni de sub noi. Eram fericită. L am rugat pe bunicul tău să mai mergem o dată. Cînd am coborît a doua oară s a petrecut povestea pe care o ştii : din cauza aglomeraţiei, atentă fiind şi la cîine, m am pierdut de bunicul tău, mai bine spus, el s a pierdut de mine, pentru că de atunci nu l a mai văzut nimeni. Toate încercările, aproape disperate, făcute de bunica ta şi de rudele noastre n au dus la nici un rezultat. Dispăruse pur şi simplu într un mod misterios. Nici autorităţile nu au reuşit să afle ceva. Ce s a întîmplat cu el atunci rămîne şi astăzi un lucru de neînţeles. Cu timpul ne am obişnuit aşa singure, mama şi cu mine : fără să ne dăm seama, am încetat să l mai aşteptăm".

Tînărul deschise brusc ochii şi se ridică din pat ca împins de un resort. Era înspăimîntat. Nu, nu visase, nu era nici un joc al fanteziei. Putea fi sigur de asta ! Ori mama are dreptate cînd susţine :că bunicul a dispărut în parcul de distracţii, ori amintirile mele în care apare el sînt reale ! Tertium non datur ! Cu toate acestea ambele i se păreau la fel de adevărate, se petrecuseră doar aievea ! Cum de nu şi dăduse seama pînă atunci de această contradicţie atît de izbitoare ? Teritoriul în care intrase se arăta foarte lunecos, nu oferea nici un punct de sprijin. Avea o certitudine sfîşietoare : deşi se anulau reciproc, ambele posibilităţi erau la fel de adevărate ! Mai departe nu reuşea să ducă raţionamenul său, aici se oprea şi o lua de la început, însoţite de o revoltă fără obiect, gîndurile îi deveneau din ce în ce mai confuze. Trebuia să plece, să fugă, să uite... pentru moment cel puţin.

Se îmbrăcă în grabă şi ieşi în oraş. Maşinile, oamenii, zgomotul străzii avură un efect liniştitor. Intră la întîm plare într un cinematograf unde rula un film cu întîm plări absolut neverosimile, urmărite cu sufletul la gură de puţinii spectatori aflaţi în sală la ora aceea de amiază. Plecă dezamăgit. Bătu străzile o vreme, fără vreun ţel precis, întîlni un prieten şi l invită bucuros la o cafea, undeva pe o terasă, în apropierea unui parc. Discutară despre tot felul de lucruri, dar nu i putuse spune nimic din ceea ce l frărnînta. Locul nu i se mai păru potrivit şi, apoi, nici nu erau aşa de buni prieteni, începu să l preocupe o în tîmplare fără importanţă, petrecută mai de mult. Un fost coleg de liceu, dintr o clasă paralelă, îl oprise odată pe stradă şi i spusese exaltat : „Am făcut o mare descoperire, ceva extraordinar, ani prioritate mondială absolută ! Aş vrea să te consult şi pe tine. Acum nu pot să ţi spun nimic, sînt grăbit, sper să nu te superi. Unde te pot găsi ?" îi dăduse adresa, dar colegul acela nu l mai căutase nici atunci, nici mai tîrziu. Poate era singur cum altfel ar putea fi în faţa necunoscutului ? şi căuta să împariă cu cineva preaplinul sufletului său.

În jur nu s a schimbat nimic. Totul trece la fel. Va fi seară, va fi dimineaţă, va fi din nou seară şi încă o data dimineaţă şi aşa la nesfîrşit. Anostă, lumea din preajma sa nu reuşea să i cîstige atenţia. Să fi existat cu adevărat momentul straniu din ziua aceea ? Deşartă întrebare. Un fapt exterior se poate pune rnai întotdeauna sub semnul întrebării, de la el şi pînă la mine cîte lucruri nu se interpun ! Rămîne această firavă şansă în situaţiile nefericite, îndoiala înseamnă amînare, un timp cîştigat pentru speranţă. Dar cînd este vorba de ceva ce se întîmpiă în propriu ţi gînd, n ai cum să te mai aperi, subiectul şi obiectul sînt prea aproape, sînt una !

Avea senzaţia neliniştitoare că se îndepărtase la o distanţă foarte mare de ai săi, distanţă ce creştea neîncetat. deşi el continua să rămînă pe terasa cafenelei, ascuidnd planurile de vacanţă ale celuilalt, care îi spunea că va mer^e la mare. apoi la munte... Apoi vor veni r.coala, examenele, lucrarea de diplomă, repartiţia cît cie previzibil şi de imprevizibil în acelaşi timp era totul. Unde va fi în toamna viitoare, ce şi va mai aminti de aceste momente ?

Acasă povesti cu oarecare detaşare şi ironie în glas ce i se întîmplase. .,Ce mă ndemnaţi să cred, ce aş putea face acum ?"' întrebase el cu o speranţă nelămurită.

Te a obosit sesiunea, de altfel nici nu mi place cum arăţi la faţă. ai slăbit îngrozitor ! în starea aceasta nici nu i de mirare că ai asemenea gînduri ciudate. Bunicul tău a dispărut cu aproape douăzeci ele ani înainte de a te naşte, aşa că n aveai cum să l cunoşti decît din poze şi din ce ţi am povestit eu şi bunica ta. Dacă nu vrei să mă sperii, te rog din toată inima să nu mai spui asemenea copilării. Dacă te aude cineva, ce impresie îşi face ? Hai, promite mi că n ai să mai susţii asemenea lucruri".

„Mama ta are dreptate, continuă tatăl său, ar trebui să te odihneşti şi să mănînci mai mult. Distrează te, eşti tînăr. Plirnbă te, nu mai sta cu nasu n carte, mai lasă în pace romanele astea moderne din care nu înţelegi nimic. Cu ce te alegi ? Degeaba zîmbeşti, e aşa cum spun ! în cartea p P care mi ai lăudat o atît nici nu ştii cînd se vorbeşte despre erou, cînd despre coşmarurile sale şi cînd despre personajele unui tablou, toate se amestecă. Poţi să mă lămureşti ce i cu soldatul aceia care tot rătăceşte pe străzi ?"

„Dar caseta ?" întrebă băiatul.

„Care casetă ? Soldatul parcă avea un pachet..."

„Nu la roman mă refer, ci la aceasta de aici", şi o arătă în vitrina, aşezată nepotrivit printre ceştile albastre ale unui serviciu de ceai din import, arareori folosit. Era din lemn preţios, ornamentată cu incrustaţii fine, reprezen tînd cîţiva dragoni acoperiţi de solzi mari ; rveau cîte trei picioare ale căror degete, unite printr o pieliţa, se terminau cu gheare încovoiate. Artistul necunoscut îi surprinsese :.. :vîrl:nd pa nari jerbe de foc. Într o aprigă încleştare cu im duşman nevăzut. Soarta luptr ; nu era decisă. Din cauza oglinzii din spate, fiecare obiect din vitrină apărea de două ori.

Băiatul luă caseta şi o deschise, în ea păstra ca pe nişte relicve de mare valoare, tăiate din ziare, cele trei anunţuri date la mica publicitate de bunicul său ; hîrtia se îngălbenise, dar textul se putea citi uşor. Le scoase cu atenţie şi le întinse părinţilor săi uimiţi. Vedeau pentru prima dată cutioara aceea brun roşcată cu atît mai mult conţinutul ei le era necunoscut.

„Bravo, ingenios ! exclamă tatăl său. Este o farsă reuşită, adăugă el, readucînd astfel lucrurile la normal. Ce idee năstruşnică ţi a venit !" Mama băiatului începu să rîdă. se lăsase păcălită atît de uşor.

Dintr o dată tînărul avu revelaţia inutilităţii oricărei strădanii, nu va reuşi să convingă pe nimeni. Adevărul se afla în el, cum să l facă ştiut de toată lumea ? Nu vedea nici o cale şi nimeni nu era de vină. Ar fi trebuit să aştearnă pe hîrtie cele două istorii, să le compare, să găsească punctele în care se contrazic, apoi să caute mărturiile necesare ca să dovedească, să dovedească... Zadarnic, dacă el însuşi nu putea înţelege cum de bunicul său dispăruse şi nu dispăruse în acelaşi timp, ar fi fost zadarnic să o ceară altora ! De sine trebuia să se îndoiască în primul rînd. Dacă mărturia propriului său gînd îl purta pe cărări înşelătoare ? Poate într un

moment de reverie luase drept adevăr ceea ce subconştientul său dorea să fi fost realitate. Va încerca să uite totul ? Să uite şi ipoteza unei incredibile existenţe duble, aici şi aiurea, ce i apăruse ademenitoare la un moment dat... Era mai bine aşa.

La vreo săptămînă după cel de al treilea anunţ, bărbatul primi o scrisoare din partea unui necunoscut ; acesta îi scria că aflase din ziar situaţia sa şi îl sfătuia să se facă pădurar, în continuare îi destăinuia că el însuşi este pădurar şi i descria nenumăratele avantaje ale acestei meserii frumoase. Dacă era de acord, atunci îi propunea să vină în regiunea sa unde este un post liber, deoarece fostul pădurar tocmai se pensionase ; s ar bucura dacă l ar avea coleg, în încheiere îl ruga să i comunice cît mai repede hotărîrea pe care o va lua.